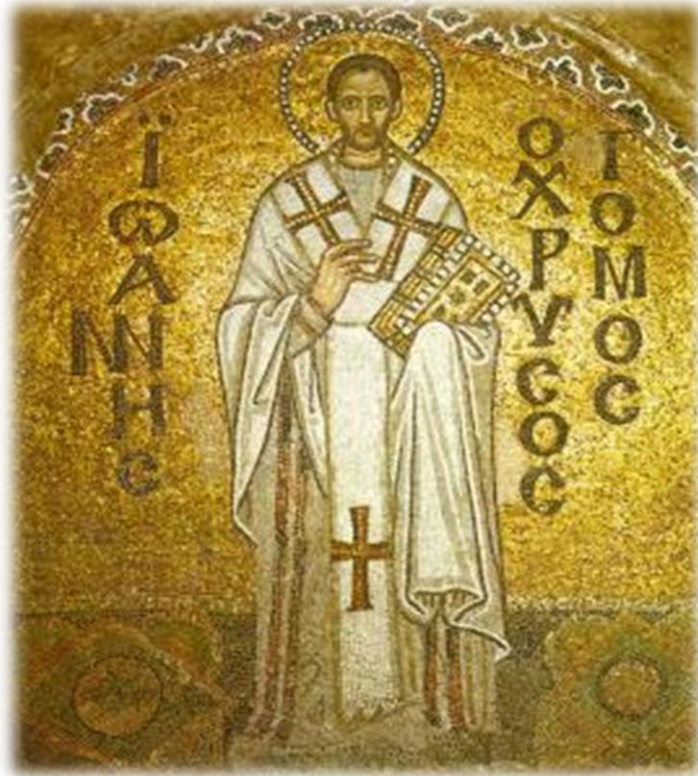

Λόγος στό ἅγιο Πάσχα.

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

1. Εἶναι κατάλληλη στιγμή σήμερα ν' ἀναφωνήσουμε ὅλοι ἐμεῖς ἐκεῖνο πού εἶπε ὁ μακάριος Δαυΐδ. «Ποῖός μπορεῖ νά διηγηθεῖ τή δύναμη τοῦ Κυρίου, νά ἐξυμνήσει ὅλες τίς δόξες του;» (Ψαλμ. 105, 2). Νά λοιπόν ἔφθασε ἡ ποθητή γιά μᾶς καί σωτήρια ἑορτή, ἡ ἀναστάσιμη ἡμέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ προϋπόθεση τῆς εἰρήνης, ἡ ἀφορμή τῆς συμφιλίωσης, ἡ ἐξαφάνιση τῶν πολέμων, ἡ κατάργηση τοῦ θανάτου, ἡ ἥττα τοῦ διαβόλου. Σήμερα οἱ ἄνθρωποι ἀναμείχθηκαν μέ τούς ἀγγέλους καί αὐτοί πού ἔχουν σῶμα προσφέρουν τή δοξολογία τους μαζί μέ τίς ἀσώματες δυνάμεις. Σήμερα καταργεῖται ἡ ἐξουσία τοῦ διαβόλου, σήμερα λύθηκαν τά δεσμά τοῦ θανάτου, ἐξαφανίσθηκε ἡ νίκη τοῦ ἄδη. Σήμερα εἶναι εὐκαιρία νά ποῦμε τά προφητικά ἐκεῖνα λόγια. «Ποῦ εἶναι, θάνατε, τό κεντρί σου; ποῦ εἶναι, ἄδη, ἡ νίκη σου;» (Α' Κορ. 15, 55). Σήμερα ὁ Κύριός μας ὁ Χριστός συνέτριψε τίς χάλκινες πύλες καί ἐξαφάνισε τόν ἴδιο τό θάνατο.

Καί γιατί λέγω τόν ἴδιο τό θάνατο; Ἄλλαξε τό ὄνομά του, γιατί δέ λέγεται πιά θάνατος, ἀλλά κοίμησις καί ὕπνος. Γιατί πρὶν ἀπό τόν ἐρχομό τοῦ Χριστοῦ καί τή φροντίδα του γιά τόν ἄνθρωπο μέ τή σταύρωσή Του, ἦταν φοβερό καί τό ἴδιο τό ὄνομα τοῦ θανάτου. Γιατί ὁ πρῶτος

άνθρωπος, άφοϋ δημιουργήθηκε, καταδικαζόταν ν' άκούει αυτό, σαν μιά κάποια μεγάλη τιμωρία.«Τήν ήμέρα πού θά φάγεις, θά πεθάνεις όπωσδήποτε» (Γέν. 2, 17). Καί ό μακάριος Ίώβ μ' αυτό τό όνομα τόν όνόμασε, λέγοντας.«Ό θάνατος εΐναι άνάπαυση στόν άνθρωπο» (Ίώβ 3, 23). Καί ό προφήτης Δαυΐδ έλεγε.«Ό θάνατος τών άμαρτωλών εΐναι κακός» (Ψαλμ. 33, 22). Καί όνομαζόταν όχι μόνο θάνατος ό χωρισμός τής ψυχής από τό σϋμα, αλλά και άδης. Άκουσε λοιπόν τόν πατριάρχη Ίακώβ πού λέγει.«Θά κατεβάσετε τά γηρατεία μου μέ λύπη στόν άδη» (Γεν. 42, 38). Άκουσε πάλι τόν προφήτη.«Άνοιξε πολύ τό στόμα του ό άδης» (Ήσ. 5, 14).

Καί άκουσε πάλι άλλον προφήτη πού λέγει.«Θά μέ σώσει από τόν κατώτατο άδη» (Ψαλμ. 85 13). Καί σέ πολλά σημεία τής Παλαιάς Διαθήκης θά βρεΐς νά όνομάζεται θάνατος και άδης ή άναχώρηση από τήν παρούσα ζωή. Άφ' ότου όμως ό Χριστός, ό Θεός μας, προσφέρθηκε θυσία και άναστήθηκε, έβγαλε από τή μέση και αυτές τίς όνομασίες ό φιάνθρωπος Κύριος και έφερε καινούρια και παράξενη συμπεριφορά στή ζωή μας. Γιατί αντί για θάνατος λέγεται στό έξής κοίμηση και ύπνος ή άναχώρηση από τήν παρούσα ζωή.

Καί από ποϋ εΐναι φανερό αυτό; Άκουσε τόν ΐδιο τό Χριστό πού λέγει.«Ό φίλος μας Λάζαρος έχει κοιμηθεΐ, όμως πηγαίνω νά τόν ξυπνήσω» (Ίω. 11, 11). Όπως λοιπόν εΐναι εύκολο σ' έμας νά ξυπνήσουμε και νά σηκώσουμε επάνω εκείνον πού κοιμάται, έτσι και στόν Κύριο όλων μας εΐναι εύκολο τό νά άναστήσει νεκρό. Καί έπειδή ήταν καινούρια και παράξενα τά λόγια του, ούτε οι μαθητές τά κατάλαβαν, ώσπου συγκαταβαίνοντας στήν άδυναμία τους τά εΐπε πιο καθαρά. Καί ό διδάσκαλος τής οικουμένης, ό μακάριος Παϋλος, γράφοντας στους Θεσσαλονικείς, λέγει.«Δέ θέλω νά έχετε άγνοια για εκείνους πού έχουν κοιμηθεΐ, για νά μή λυπαστε, όπως και οι άλλοι πού δέν έχουν έλπίδα» (Α' Θεσ. 4, 13). Καί άλλοϋ πάλι.«Συνεπώς και εκείνοι πού κοιμήθηκαν μέ τήν πίστη στό Χριστό, χάθηκαν» (Α' Κορ. 15, 18). Καί πάλι.«Εμεΐς οι ζωντανοί, πού απομείναμε στή ζωή, δέ θά προφθάσουμε εκείνους πού κοιμήθηκαν» (Α' Θεσ. 4, 15). Καί άλλοϋ πάλι λέγει.«Γιατί αν πιστεύουμε και ότι ό Ίησοϋς πέθανε και άναστήθηκε, έτσι πρέπει νά πιστεύουμε ότι ό Θεός θά φέρει μαζί του εκείνους πού κοιμήθηκαν» (Α' Θεσ. 4, 14).

2. Εΐδες ότι παντοϋ από τότε ό θάνατος όνομάζεται κοίμηση και ύπνος; και ότι εκείνος πού πριν εΐχε φοβερό όνομα, τώρα γίνεται εύκαταφρόνητος μετά τήν άνάσταση; Εΐδες ότι εΐναι λαμπρό τό τρόπαιο τής άνάστασης; Μέ αυτήν έχουν έρθει σ' έμας τά άπειρα άγαθά, μέ

αυτήν διαλύθηκε ή άπάτη τών δαιμόνων, μέ αυτήν περιγελοϋμε τό θάνατο. Μέ τήν άνάσταση περιφρονοϋμε τήν παρούσα ζωή, μέ αυτήν επιθυμοϋμε σφοδρά τά μέλλοντα άγαθά. Μέ αυτήν, ένϋ έχουμε σϋμα, δέν έχουμε τίποτε λιγότερο άπό τίς άσώματες δυνάμεις, έάν θέλουμε. Σήμερα έγινε ή λαμπρή μας νίκη. Σήμερα ό Κύριός μας, άφοϋ έστησε τό τρόπαιο τής νίκης του έναντίον τοϋ θανάτου και διέλυσε τήν έξουσία τοϋ διαβόλου, μās χάρισε μέ τήν άνάστασή του τό δρόμο για τή σωτηρία μας. Άς χαιρόμαστε λοιπόν όλοι, άς χορεύουμε, άς εύφραινόμαστε. Γιατί, άν και ό Κύριός μας νίκησε και έστησε τό τρόπαιο, είναι δική μας όμως ή εύφροσύνη και ή χαρά. Γιατί όλα τά έκαμε για τήν δική μας σωτηρία, και μέ εκείνα τά μέσα πού μās πολέμησε ό διάβολος, μέ τά ίδια τόν νίκησε ό Χριστός.

Τά ίδια τά όπλα πήρε ό Χριστός, και μέ αυτά τόν νίκησε. Και άκουσε μέ ποιό τρόπο. Η παρθένος και τό ξύλο και ό θάνατος ήταν τά σύμβολα τής ήττας μας. Και πράγματι ή Εϋα ήταν παρθένος, άφοϋ δέ γνώριζε άκόμη άνδρα, όταν έξαπατήθηκε. Ξύλο ήταν τό δένδρο, θάνατος ή τιμωρία στον Άδάμ. Είδες πώς τά σύμβολα τής ήττας μας ήταν παρθένος και ξύλο και θάνατος; Πρόσεχε λοιπόν πώς αυτά έγιναν πάλι τά σύνεργα τής νίκης μας. Στή θέση τής Εϋας είναι ή Μαρία. Στή θέση τοϋ ξύλου για τή γνώση τοϋ καλοϋ και τοϋ κακοϋ, είναι τό ξύλο τοϋ σταυροϋ. Στή θέση τοϋ θανάτου τοϋ Άδάμ, είναι ό θάνατος τοϋ Κυρίου. Είδες ότι μ' αυτά πού μας νίκησε, μέ τά ίδια νικήθηκε; Κοντά στό δένδρο νίκησε τόν Άδάμ ό διάβολος.

Κοντά στό σταυρό νίκησε τό διάβολο ό Χριστός. Και τό ξύλο εκείνο έστελνε στον άδη, τό ξύλο όμως αυτό, δηλαδή τό ξύλο τοϋ σταυροϋ, ξανάφερε πάλι άπό τόν άδη και αυτούς πού πέθαναν. Και εκείνο έκρυβε τόν νικημένο σαν αίχμάλωτο και γυμνό, αυτό όμως έδειχνε σ' όλους τόν νικητή γυμνό, καρφωμένο στα ψηλά. Και ό θάνατος τοϋ Άδάμ καταδίκασε και αυτούς πού έζησαν ύστερα άπό αυτόν, ό θάνατος όμως τοϋ Χριστοϋ άνάστησε πραγματικά και αυτούς πού έζησαν πριν άπό αυτόν. «Ποιός μπορεί να διηγηθει τή δύναμη τοϋ Κυρίου, να έξυμνήσει όλες τίς δόξες του;». Άπό θνητοί έχουμε γίνει άθάνατοι, άπό νεκροί άναστηθήκαμε, άπό νικημένοι γίναμε νικητές.

3. Αυτά είναι τά κατορθώματα τοϋ σταυροϋ, αυτά άποτελοϋν τήν πιο μεγάλη άπόδειξη τής άνάστασης. Σήμερα χορεύουν οι άγγελοι και άγάλλονται όλες οι οϋράνιες δυνάμεις, έπειδή χαιρονται για τή σωτηρία όλου τοϋ ανθρώπινου γένους. Γιατί, άν γίνεται χαρά στον οϋρανό και τή γη, όταν μετανοει ένας άμαρτωλός, πολύ περισσότερο θα

γίνεται για τή σωτηρία ὅλης τῆς οἰκουμένης. Σήμερα ἀφοῦ ἐλευθέρωσε τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τήν ἐξουσία τοῦ διαβόλου, τό ξανάφερε στήν προηγούμενη τιμητική του θέση. Ὅταν λοιπόν δῶ ὅτι ἡ ἐκλεκτή προσφορά μας νίκησε τόσο πολύ τό θάνατο, δέ φοβοῦμαι πιά, δέν τρέμω πιά τόν πόλεμο. Οὔτε βλέπω στήν ἀδυναμία μου, ἀλλά προσέχω στήν ἀνέκφραστη δύναμη ἐκείνου πού πρόκειται νά γίνει σύμμαχός μου. Γιατί ἐκεῖνος πού νίκησε τήν ἐξουσία τοῦ θανάτου καί τοῦ ἀφαίρεσε ὅλη του τή δύναμη, τί δέ θά κάμνει στό ἐξῆς γιά τό γένος πού εἶναι ὁμοίό του, τή μορφή τοῦ ὁποίου ἀπό τή μεγάλη του φιλανθρωπία θεώρησε ἄξιο νά πάρει, καί μ' αὐτήν νά παλέψει μέ τό διάβολο; Σήμερα παντοῦ στήν οἰκουμένη ἐπικρατεῖ χαρά καί πνευματική εὐφροσύνη. Σήμερα ὅλοι οἱ ἄγγελοι καί ὅλες οἱ οὐράνιες δυνάμεις ἀγάλλονται γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Σκέψου λοιπόν, ἀγαπητέ μου, πόσο μεγάλη εἶναι ἡ χαρά, ἀφοῦ καί οἱ οὐράνιες δυνάμεις ἐορτάζουν μαζί μας, γιατί χαίρονται μαζί μας γιά τά δικά μας ἀγαθά. Γιατί ἂν καί εἶναι δική μας ἡ χάρη πού ἔδωσε ὁ Κύριος, εἶναι ὅμως καί δική τους ἡ εὐχαρίστηση. Γι' αὐτό δέν ντρέπονται νά ἐορτάσουν μαζί μας. Καί γιατί λέγω, ὅτι οἱ σύνδουλοί μας δέν ντρέπονται νά ἐορτάσουν μαζί μας; Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, πού εἶναι δικός τους καί δικός μας, δέν ντρέπεται νά ἐορτάσει μαζί μας. Καί γιατί εἶπα, δέν ντρέπεται; Αὐτός μάλιστα ἐπιθυμεῖ νά ἐορτάσει μαζί μας. Ἀπό ποῦ εἶναι φανερό αὐτό; Ἦκουσε τόν ἴδιο πού λέγει. «Ἐπιθύμησα πολύ νά φάγω αὐτό τό Πάσχα μαζί σας» (Λουκ. 22, 15). Ἐάν ὅμως ἐπιθύμησε νά φάγει τό Πάσχα, εἶναι φανερό ὅτι ἐπιθυμεῖ καί νά ἐορτάσει μαζί μας. Ὅταν λοιπόν βλέπεις ὅτι ὄχι μόνο οἱ ἄγγελοι καί ὅλες οἱ οὐράνιες δυνάμεις, ἀλλά καί ὁ Κύριος τῶν ἀγγέλων ἐορτάζει μαζί μας, τί σοῦ λείπει πιά γιά νά χαίρεσαι πολύ; Κανένας λοιπόν ἄς μήν εἶναι θλιμμένος σήμερα ἐξ αἰτίας τῆς φτώχειας του, γιατί σήμερα εἶναι ἐορτή πνευματική.

Ἦς μήν ὑπερηφανεύεται κανένας πλούσιος γιά τόν πλοῦτο του, γιατί δέν μπορεῖ νά προσφέρει τίποτε στήν ἐορτή αὐτή ἀπό τά χρήματά του. Στίς ἐορτές βέβαια ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἐννοῶ τίς κοσμικές, ὅπου γίνεται μεγάλη ἐπίδειξη καί τῆς ἐξωτερικῆς περιβολῆς καί τῆς πολυτέλειας στά τραπέζια, δικαιολογημένα ἐκεῖ θά εἶναι ὁ φτωχός στενοχωρημένος καί θλιμμένος, καί ὁ πλούσιος χαρούμενος καί εὐχαριστημένος. Γιατί ὅμως; Γιατί ὁ πλούσιος φορᾷ λαμπρά ροῦχα καί προσφέρει πλουσιότερο τραπέζι, ὁ φτωχός ὅμως ἐμποδίζεται ἀπό τή φτώχεια του νά δείξει τήν ἴδια γενναιοδωρία. Ἐδῶ ὅμως δέ συμβαίνει τίποτε τέτοιο, ἀλλά λείπει κάθε τέτοια διάκριση καί ὑπάρχει ἓνα τραπέζι καί γιά τόν

πλούσιο και για τό φτωχό, και για τό δοῦλο και για τόν ἐλεύθερο. Καί ἄν εἶσαι πλούσιος, δέν ἔχεις τίποτε περισσότερο ἀπό τό φτωχό. Καί ἄν εἶσαι φτωχός, δέν ἔχεις τίποτε λιγότερο ἀπό τόν πλούσιο, οὔτε θά ἐλαττωθεῖ ἡ πνευματική σου εὐωχία ἐξ αἰτίας τῆς φτώχειας σου. Γιατί ἡ χάρη εἶναι τοῦ Θεοῦ και δέν ξεχωρίζει τά πρόσωπα. Καί γιατί λέγω, ὅτι τό ἴδιο τραπέζι βρίσκεται μπροστά στον πλούσιο και στό φτωχό; Καί σ' αὐτόν πού ἔχει τό βασιλικό στέμμα και φορᾶ τή βασιλική πορφύρα, πού ἔχει ἀναλάβει τήν ἐξουσία τῆς οἰκουμένης, και στό φτωχό πού κάθεται για ἐλεημοσύνη, ὑπάρχει τό ἴδιο τραπέζι.

Τέτοια λοιπόν εἶναι τά πνευματικά δῶρα. Δέ διαιροῦν τήν κοινωνία ἀνάλογα μέ τή διάθεση και τίς σκέψεις τοῦ καθενός. Μέ τό ἴδιο θάρρος και τήν ἴδια τιμή ὁρμοῦν και ὁ βασιλιάς και ὁ φτωχός για ν' ἀπολαύσουν και νά κοινωνήσουν τά θεῖα αὐτά μυστήρια. Καί γιατί λέγω, μέ τήν ἴδια τιμή; Πολλές φορές ὁ φτωχός ἔρχεται μέ περισσότερο θάρρος. Γιατί λοιπόν γίνεται αὐτό; Γιατί τό βασιλιά, πού εἶναι κυκλωμένος ἀπό φροντίδες και περιστοιχισμένος ἀπό πολλά ζητήματα, σάν νά εἶναι μέσα σέ πέλαγος, ἔτσι ἀπό παντοῦ τόν κτυποῦν τά κύματα συνεχῶς και τόν καταστρέφουν τά πολλά ἀμαρτήματα. Ὁ φτωχός ὅμως, ἀπαλλαγμένος ἀπ' ὅλα αὐτά, και φροντίζοντας μόνο για τήν ἀπαραίτητη τροφή του, και κάμνοντας μιᾶ ἀμέριμνη και ἡσυχη ζωή, σάν νά κάθεται σέ λιμάνι και γαλήνη, πλησιάζει μέ πολλή εὐλάβεια τό τραπέζι.

4. Καί ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλά και ἀπό πολλά ἄλλα προέρχονται διάφορες στενοχώριες σ' ἐκείνους πού ἀσχολοῦνται μέ τίς κοσμικές ἐορτές. Γιατί ἐκεῖ πάλι ὁ φτωχός εἶναι στενοχωρημένος και ὁ πλούσιος χαρούμενος, ὄχι μόνο για τό τραπέζι και τήν πολυτέλεια, ἀλλά και για τά πολυτελή ροῦχα και τή φανταστική ἐμφάνισή τους. Ἐκεῖνο λοιπόν πού παθαίνουν στό τραπέζι, αὐτό παθαίνουν και στά ροῦχα. Ὅταν λοιπόν δεῖ τόν πλούσιο ὁ φτωχός νά φορᾶ πολυτελέστερη στολή, τόν κυριεύει μεγάλη λύπη, θεωρεῖ τόν ἑαυτό του δυστυχισμένο, ξεστομίζει πολλές κατάρες. Ἐδῶ ὅμως και αὐτή ἡ στενοχώρια ἐξαφανίζεται, γιατί ἕνα εἶναι τό ἔνδυμα τῆς σωτηρίας για ὅλους. Καί φωνάζει ὁ Παῦλος λέγοντας: «Ὅσοι βαπτισθήκατε στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ντυθήκατε τό Χριστό» (Γαλ. 3, 27).

Ἄς μήν προσβάλλουμε λοιπόν αὐτήν τήν ἐορτή, σᾶς παρακαλῶ, ἀλλά ἄς ἀποκτήσουμε φρόνημα ἄξιο ἐκείνων πού μᾶς δώρησε ἡ χάρη τοῦ Χριστοῦ. Ἄς μήν παραδοθοῦμε στή μέθη και στήν πολυφαγία, ἀλλ', ἀφοῦ κατανοήσουμε τή γενναιοδωρία τοῦ Κυρίου μας, και ὅτι τίμησε τό ἴδιο και τούς πλούσιους και τούς φτωχοῦς και τούς δούλους και τούς

ἐλεύθερους, καί ἔστειλε σ' ὅλους τήν ἴδια χάρη, ἅς ἀμείψουμε τόν εὐεργέτη γιά τήν ἀγάπη του πού δείχνει σ' ἐμᾶς. Καί ἀμοιβή ικανοποιητική εἶναι συμπεριφορά πού ἀρέσει σ' Αὐτόν καί ψυχή νηφάλια καί ἀγρυπνη. Αὐτή ἡ ἑορτή καί πανήγυρη δέ χρειάζεται χρήματα, οὔτε ἔξοδα, ἀλλά διάθεση μόνο καί καθαρή σκέψη. Τίποτε τό ὑλικό δέν μπορούμε νά ὠφεληθοῦμε ἐδῶ, ἀλλ' ὅλα τά πνευματικά, τήν ἀκρόαση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τίς εὐχές τῶν πατέρων, τίς εὐλογίες τῶν ἱερέων, τήν κοινωνία τῶν θείων καί ἀπόρρητων μυστηρίων, τήν εἰρήνη καί τήν ὁμόνοια, καί δῶρα πνευματικά καί ἄξια τῆς γενναιοδωρίας ἐκείνου πού τά δωρίζει.

Ἦς ἐορτάσουμε λοιπόν τήν ἑορτή αὐτή κατά τήν ὁποία ἀναστήθηκε ὁ Κύριος. Γιατί ἀναστήθηκε καί ἀνέστησε μαζί του τήν οἰκουμένη. Καί αὐτός βέβαια ἀναστήθηκε, ἀφοῦ ἔσπασε τά δεσμά τοῦ θανάτου, ἐμᾶς ὅμως μᾶς ἀνέστησε ἀφοῦ διέλυσε τούς σωρούς τῶν ἀμαρτιῶν μας. Ἀμάρτησε ὁ Ἀδάμ καί πέθανε, δέν ἀμάρτησε ὁ Χριστός καί πέθανε. Καινούριο καί παράδοξο πράγμα. Ἐκεῖνος ἀμάρτησε καί πέθανε, αὐτός δέν ἀμάρτησε καί πέθανε. Γιά ποιό λόγο καί γιά ποιό σκοπό; Γιά νά μπορέσει ἐκεῖνος πού ἀμάρτησε καί πέθανε νά ἐλευθερωθεῖ ἀπό τά δεσμά τοῦ θανάτου μέ τή βοήθεια ἐκείνου πού δέν ἀμάρτησε καί πέθανε. Ἔτσι γίνεται πολλές φορές καί σ' ἐκείνους πού ὀφείλουν χρήματα. Ὄφειλει κάποιος χρήματα σέ κάποιον καί δέν μπορεῖ νά τά ἐπιστρέψει, καί γι' αὐτό φυλακίζεται. Κάποιος ἄλλος πού δέν ὀφείλει, ἀλλά πού μπορεῖ νά τά ἐπιστρέψει, ἀφοῦ τά δώσει ἐλευθερώνει τόν ὑπεύθυνο. Ἔτσι ἔγινε καί στόν Ἀδάμ καί στό Χριστό. Χρεωστοῦσε ὁ Ἀδάμ τό θάνατο, καί τόν κρατοῦσε φυλακισμένο ὁ διάβολος. Δέ χρεωστοῦσε ὁ Χριστός, οὔτε τόν κρατοῦσε ὁ διάβολος. Ἦρθε καί κατέθεσε τό θάνατό του γιά χάρη τοῦ φυλακισμένου, μέ σκοπό νά τόν ἐλευθερώσει ἀπό τά δεσμά τοῦ θανάτου. Εἶδες τά κατορθώματα τῆς ἀνάστασης; εἶδες τή φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου; εἶδες τό μέγεθος τῆς φροντίδας του;

Ἦς μή γινόμαστε λοιπόν ἀχάριστοι πρὸς αὐτόν τόν τόσο μεγάλο εὐεργέτη, οὔτε ἐπειδή πέρασε ἡ νηστεία νά γίνουμε πιο ἀδιάφοροι. Ἀλλά τώρα ἅς φροντίζουμε τήν ψυχή μας περισσότερο ἀπό προηγουμένως, γιά νά μή γίνει πιο ἀδύνατη, ἐπειδή παχαίνει τό σῶμα μας, γιά νά μή παραμελοῦμε τήν οἰκοδέσποινα φροντίζοντας τή δούλη. Γιατί ποιό εἶναι τό ὄφειλος, πές μου, νά σκάνουμε ἀπό τήν πολυφαγία καί νά ξεπερνᾶμε τό μέτρο; Αὐτό καί τό σῶμα καταστρέφει καί τήν εὐγένεια τῆς ψυχῆς ζημιώνουμε. Ἀλλά ἅς μᾶς ικανοποιοῦν τά λίγα καί τά ἀπαραίτητα, γιά νά ξεπληρώσουμε ἐκεῖνο πού πρέπει καί στήν ψυχή καί στό σῶμα,

για να μην σκορπίσουμε άμέσως εκείνα που συγκεντρώσαμε από τη νηστεία. Μήπως λοιπόν σ'ας εμποδίζω να απολαμβάνετε τα φαγητά και να διασκεδάσετε; Δεν εμποδίζω αυτά, αλλά συμβουλεύω να γίνονται τα απαραίτητα, και να σταματήσουμε την πολλή διασκέδαση και να μην καταστρέφουμε την υγεία της ψυχής μας ξεπερνώντας τό μέτρο. Γιατί εκείνος που ξεπερνά τα όρια της ανάγκης δε θα απολαύσει καμιά ευχαρίστηση, και τό γνωρίζουν αυτό πολύ καλά εκείνοι που τό δοκίμασαν, άφοϋ προξενούν από αυτό πολλές άρρώστιες στον έαυτό τους και υποφέρουν πολλές στενοχώριες. Άλλά τό ότι θα υπακούσετε στίς παραινέσεις μου, δεν άμφιβάλλω, γιατί γνωρίζω πόσο υπάκουοι είστε.

5. Και γι' αυτό άφοϋ σταματήσω έδω τίς παραινέσεις για τό ζήτημα αυτό, θέλω να μεταφέρω τό λόγο προς αυτούς που άξιώθηκαν τη λαμπρή αυτή νύχτα να πάρουν τη χάρη του θείου βαπτίσματος, τά καλά αυτά φυτά της Έκκλησίας, τά πνευματικά άνθη, τούς νέους στρατιώτες του Χριστού. Προχθές ο Κύριος βρισκόταν στο σταυρό, αλλά άναστήθηκε τώρα. Έτσι και αυτοί, προχθές τούς κρατούσε δούλους ή άμαρτία, αλλά τώρα άναστήθηκαν μαζί μέ τό Χριστό. Εκείνος μέ τό σωμα του πέθανε και άναστήθηκε, αυτοί ήταν μέ τίς άμαρτίες τους νεκροί, και από την άμαρτία άναστήθηκαν. Η γη λοιπόν την εποχή αυτή της άνοιξης μάς προσφέρει τριαντάφυλλα και μηνεξέδες και άλλα λουλούδια. Τά νερά όμως μάς παρουσίασαν σήμερα λιβάδι πιο όμορφο από τό της γης.

Και μήν άπορήσεις, άγαπητέ μου, άν βγήκαν από τά νερά λιβάδια μέ λουλούδια. Γιατί οϋτε ή γη από την αρχή έβγαλε τά είδη των φυτών γιατί τό άπαιτούσε ή φύση της, αλλά γιατί υπάκουσε στο πρόσταγμα του Κυρίου. Και τά νερά όμως τότε έβγαλαν ζωα μέ ζωή, έπειδή άκουσαν. «Άς βγάλουν τά νερά έρπετά ζωντανά» (Γεν. 1, 20). Και ή προσταγή πραγματοποιήθηκε, ή άψυχη οϋσία έβγαλε ζωντανά ζωα. Έτσι και τώρα ή ίδια προσταγή έκαμε τά πάντα. Τότε είπε. «Άς βγάλουν τά νερά έρπετά ζωντανά», τώρα όμως δε έβγαλαν έρπετά, αλλά πνευματικά χαρίσματα. Τότε τά νερά έβγαλαν ψάρια χωρίς λογικό, τώρα όμως μάς γέννησαν ψάρια λογικά και πνευματικά που τά ψάρεψαν οι άπόστολοι. Γιατί λέγει. «Άκολουθήστε με και θα σ'ας κάνω ικανούς να ψαρεύετε άνθρώπους» (Ματθ. 4, 19). Είναι άλήθεια καινούριος αυτός ο τρόπος ψαρέματος. Γιατί αυτοί που ψαρεύουν βγάζουν από τά νερά τά ψάρια, και όσα ψαρέψουν τά νεκρώνουν. Έμεις αντίθετα τούς ρίχνουμε μέσα στα νερά και παίρνουν ζωή εκείνοι που ψαρεύονται.

Υπήρχε κάποτε και στους Ιουδαίους κολυμβήθρα μέ νερό. Άλλά μάθε ποιά δύναμη είχε, για να γνωρίσεις καλά τη φτώχεια των Ιουδαίων

καί νά μπορέσεις νά ἀντιληφθεῖς τό δικό μας πλοῦτο. «Κατέβαινε ἐκεῖ», λέγει, «ἕνας ἄγγελος καί τάραζε τό νερό, καί ἐκεῖνος πού θά ἔμπαινε πρῶτος ὕστερα ἀπό τό κούνημα τοῦ νεροῦ, θεραπευόταν» (Ιω. 5, 4). Κατέβηκε ὁ Κύριος τῶν ἀγγέλων στά νερά τοῦ Ἰορδάνη, καί ἀφοῦ ἀγίασε τά νερά θεράπευσε ὅλη τήν οἰκουμένη. Γι' αὐτό ἐκεῖ ἐκεῖνος πού κατέβαινε ὕστερα ἀπό τόν πρῶτο δέ θεραπευόταν πιά, γιατί στούς Ἰουδαίους ἡ χάρη δινόταν στούς ἄρρωστους, σ' ἐκείνους πού σύρονταν στό ἔδαφος. Ἐδῶ ὅμως ὕστερα ἀπό τόν πρῶτο μπαίνει ὁ δεύτερος, ὕστερα ἀπό τό δεύτερο ὁ τρίτος καί ὁ τέταρτος. Καί ἄν ἀκόμη πεῖς πάρα πολλούς, καί ἄν ἀκόμη ὅλη τήν οἰκουμένη βάλεις μέσα σ' αὐτά τά πνευματικά νερά, δέν ξοδεύεται ἡ χάρη, δέν τελειώνει ἡ δωρεά, δέ μολύνονται τά νερά, δέν ἐλαττώνεται ἡ γενναιοδωρία του.

Εἶδες πόσο μεγάλη εἶναι ἡ δωρεά; Ἀκοῦτε αὐτά ἐσεῖς πού σήμερα καί αὐτή τή νύχτα γίνατε πολίτες στήν ἄνω Ἱερουσαλήμ, καί φυλάξτε τα ὅπως ἀξίζει στίς πολλές δωρεές, γιά ν' ἀποσπάσετε πιό ἀφθονη τή χάρη. Γιατί ἡ εὐγνωμοσύνη γι' αὐτά πού μᾶς ἔδωσε ἤδη προσκαλεῖ τή γενναιοδωρία τοῦ Κυρίου. Δέν ἐπιτρέπεται, ἀγαπητέ, νά ζεῖς ἀδιάφορα στό ἐξῆς, ἀλλά ὅρισε στόν ἑαυτό σου νόμους καί κανόνες, ὥστε νά κάνεις τά πάντα στήν ἐντέλεια καί νά φυλάγεις πολύ καί ἀπό ἐκεῖνα πού θεωροῦνται ὅτι εἶναι κακά. Γιατί ὅλη ἡ παρούσα ζωή εἶναι ἀγῶνας καί πάλη, καί πρέπει ἐκεῖνοι πού μπαίνουν μιά γιά πάντα στό στάδιο αὐτό τῆς ἀρετῆς νά εἶναι ἐγκρατεῖς σ' ὅλα. «Γιατί καθένας πού ἀγωνίζεται, εἶναι ἐγκρατής σ' ὅλα» (Α' Κορ. 9, 25). Δέ βλέπεις στούς γυμνικούς ἀγῶνες πῶς φροντίζουν πολύ γιά τόν ἑαυτό τους ἐκεῖνοι πού δέχονται νά παλέψουν μέ ἀνθρώπους, καί μέ πόση ἐγκράτεια κάνουν τήν ἄσκηση τοῦ σώματός τους; Ἔτσι βέβαια καί ἐδῶ πρέπει νά γίνεται. Ἐπειδή ἡ πάλη μας δέν εἶναι μέ ἀνθρώπους, ἀλλά μέ τά πονηρά πνεύματα, καί ἡ ἄσκηση καί ἡ ἐγκράτειά μας ἄς εἶναι πνευματική, ἀφοῦ καί τά ὅπλα μας, πού μᾶς ἔδωσε ὁ Κύριος, εἶναι πνευματικά.

Ἄς ἔχουν λοιπόν καί τά μάτια περιορισμούς καί κανόνες, ὥστε νά μήν πέφτουν χωρίς σκέψη σ' ὅλα πού συναντοῦν. Καί ἡ γλῶσσα ἄς ἔχει φράχτη, ὥστε νά μή τρέχει πρῖν ἀπό τό νοῦ. Γι' αὐτό λοιπόν καί τά δόντια καί τά χεῖλη δημιουργήθηκαν γιά τήν προφύλαξη τῆς γλῶσσας, γιά νά μή βγεῖ ποτέ χωρίς σκέψη ἀφοῦ ἀνοίξει τίς πόρτες, ἀλλ' ὅταν τακτοποιήσει καλά τά δικά της, τότε μέ κάθε σεμνότητα νά προχωρήσει καί νά προφέρει τέτοια λόγια, γιά νά ὠφελεῖ ἐκείνους πού ἀκούουν καί νά λέγει ἐκεῖνα πού συντελοῦν στήν οἰκοδομή τῶν ἀκροατῶν. Καί πρέπει νά ἀποφεύγει ἐντελῶς τά ἄπρεπα γέλια, νά ἔχει ἤρεμο καί ἤσυχο βᾶδισμα

νά ἔχει σεμνό ντύσιμο, καί γενικά πρέπει νά ρυθμίζει τά πάντα ἐκεῖνος πού διάλεξε τό στάδιο τῆς ἀρετῆς. Γιατί ἡ καλή διαγωγή τῶν ἐξωτερικῶν μας μελῶν εἶναι εἰκόνα τῆς κατάστασης πού ἐπικρατεῖ στήν ψυχή μας.

6. Ἐάν φέρουμε ἀπό τήν ἀρχή τούς ἑαυτούς μας σέ τέτοια συνήθεια, βαδίζοντας στό ἐξῆς μέ εὐκολία τό δρόμο μας, θά κατορθώσουμε ὅλη τήν ἀρετή, καί δέ θά χρειαθοῦμε πολύ κόπο καί θά προσελκύσουμε μεγάλη βοήθεια ἀπό τό Θεό. Ἔτσι λοιπόν θά μπορέσουμε καί τά κύματα τῆς παρούσας ζωῆς νά περάσουμε μέ ἀσφάλεια καί, ἀφοῦ ἐξουδετερώσουμε τίς παγίδες τοῦ διαβόλου, νά ἐπιτύχουμε τά αἰώνια ἀγαθά, μέ τή χάρη καί τή φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ, μαζί μέ τόν ὁποῖο στόν Πατέρα καί συγχρόνως στό ἅγιο Πνεῦμα ἀνήκει ἡ δόξα, ἡ δύναμη, ἡ τιμή, τώρα καί πάντοτε καί στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πηγή : <https://www.imsn.gr/>